

15 år som Djarfurit och 12 år med Skogsgärde Islandshästar

av: Ulrica Sporrstätter

Åren går fort, tänk att det är 15 !! år sedan vi var ett gäng islandshäst-entusiaster på Rossared som startade en islandshästklubb.

Jag var med från starten och när man tänker efter hur mycket som har hänt under dom här 15 åren så är kanske inte 15 år så lång tid.

När Djarfur startade var jag ganska ny i "islandshästvärlden" och hade precis köpt min första häst, Thruma från Hallvide, och hade henne inackorderad hos Roland och Gullbritt på Rossared.

Jag och Thruma på Rossared 1995

Men bara efter ett par månader som hästägare lämnade jag min häst till Camilla Segrén och min syster Louice och åkte själv till Island för att jobba och blev Djarfurs "utrikeskorrespondent" under nästan ett år.

När jag kom tillbaka till Sverige och Roland och Gullbritt var tvungna att lämna Rossared följde jag och Thruma med till Klevsvik där vi blev kvar ett par år och det blev ytterligare en häst, Toppa. Tiden på Rossared och i Klevsvik blev också min mest aktiva tid i Djarfur, då jag satt med i styrelsen och deltog så gott det gick i aktiviteter och tävlingar. Jag har en samling fina Djarfur-prisrosetter från tävlingar då man kunde få en gul rosett fastän man kom näst sist.

Djarfur Open 1997?

Under dom här åren var jag en period i Tyskland och jobbade på ett par stora islandshästställen och i Sverige kom jag att jobba på Kvarnbacka gård under en sommar. Det var under den sommaren som funderingarna på att starta egen verksamhet med islandshästar började ta form. Björn (som jag numera är gift med) hade ett ställe utanför Fegen, som han hade ärvt av sin farmor och farfar. Det var ett gammalt stationshus från slutet av 1800-talet, men järnvägen lades ner i slutet på 1950-talet. Det låg jättestort långt

in i skogen med en massa härliga ridvägar och vi hade haft det som "fritidshus" i många år, men drömde lite om att kunna flytta dit permanent.

Skogsgärde Station

Hösten 1997 började vi planera och jag gick "starta-eget-kurs" hos Arbetsförmedlingen, skrev budgetar och letade finansiering. Genom Arbetsförmedlingen kunde jag även få starta-eget-bidrag under första året, dvs bibehållen a-kassa under uppstartsskedet. Det blev även en del utflykter till Skogsgärde tillsammans med hästar för att utforska ridvägar. Till stor hjälp där hade jag Tina Widén och syrran.

Hela Klevisviksgänget på besök för att prova ridvägar

Det behövdes fler hästar och eftersom jag hade jobbat på Kvarnbacka, så låg det nära till hands att köpa hästar därifrån och jag fick ett "paketpris" på 3 hästar, så hade jag 5. Men det behövdes fler och tack vare min underbart snälla far, som köpte 3 hästar från Island genom Lárus Stefansson, så hade jag 8 hästar att starta med. Det var Thruma, Toppa, Hela, Nott, Dimma, Hlekkur, Blökk och Arvur. Av dessa så är Blökk och Arvur fortfarande kvar, Hela och Nott är döda och dom andra har det bra hos nya ägare. Sedan dess har ytterligare ett antal hästar bott i Skogsgärde och för tillfället går här 18 stycken.

Men sen behövdes det marknadsföring också och där fick jag ovärderlig hjälp av Eva Lind, som gjorde logga åt mig och hjälpte mig att ta fram en broschyr. Loggan, som föreställer mig och Thruma, har hängt med i alla år och den är jag oerhört tacksam över. (Stort tack till Eva!!!)

Skogsgärde
Islandshästar

I februari 1998 gick flyttlasset till Skogsgärde. Vi hade ordnat provisoriskt stall i grannes gamla ladugård. Vi ville inte satsa för mycket om ifall att det inte skulle funka, vi kanske inte skulle få några gäster eller så kanske vi skulle vantrivas med att bo ute i skogen, så långt från stan, och då ville vi kunna dra oss ur utan att ha dragit på oss en massa skulder.

Det var en härlig känsla att se hästarna i hagen i Skogsgärde, där gick 8 hästar och dom var "mina".

Vi fick en bra start på verksamheten våren 1998. Det skrevs flera tidningsreportage om oss – *"Ungt par lämnar staden och startar verksamhet med islandshästar långt ut i skogen"*. Det var många som var skeptiska, men det var också många som kom och red hos oss på turridning och jag startade även upp lite ridskoleverksamhet, det fanns många barn i närområdet som gärna ville rida.

Ett ungt nybyggarpär i Skogsgärde 1998

Men det var inte helt smärtfritt, både hästarna och jag var orutinerade, ibland gick det åt skogen och folk trillade av, men jag hade tur att ingen blev allvarligt skadad. Med tiden har vi lärt oss mycket och nu har vi nästan aldrig några avtrillningar. Det var också oerhört hårt arbete, jag bar hö, hinkade upp vatten ur brunnen och gick med hästar mellan stallet och vårt ställe där vi startade alla ridningar.

Innan vi byggde stallet stod vi under ett enkelt tak och gjorde i ordning hästarna.

Efter första sommaren kunde vi konstatera att det gick så bra att vi ville fortsätta och beslutade då att bygga eget stall. Efter mycket arbete, särskilt av Björn och hans pappa, men även av resten av våra familjer och goda vänner, så stod stallet färdigt hösten 1999. Stallet byggdes av dom träd som stod på platsen där stallet skulle byggas, så allt gjordes från grunden, från att fälla träden, köra dom till sågverket och få hem färdiga brädor.

Stallet byggt 1999

Sen har åren rullat på och det har varit minst ett byggprojekt varje år. Året efter stallet blev det en loge i anslutning till stallet, sen ett vindskydd till hästarna i en hage, sen byggde vi ut vårt boningshus, sen blev det en grillkåta, 2 små gäststugor, en vedeldad bastu, en vedeldad badtunna och renovering av en sommarstuga på våran tomt. Förra året byggde vi en riktigt stor ligghall i vinterhagen och i år ska hästarna få en foderplats i hagen med torrt om fötterna och tak över huvudet och vi kommer slippa köra vatten i vinter eftersom vi grävt ner vattenledning till en frostfri vattenautomat.

Ligghall byggd 2008

En av dom få gånger man kunnat se Björn på hästryggen.

Dom första åren jobbade jag och Björn tillsammans med hästarna, men eftersom Björn egentligen inte är intresserad av hästar, så blev det att han hamnade på ett "vanligt" jobb i Hyltebruk och nu är han "stalldräng" på fritiden. För att klara av verksamheten utan Björn har jag under åren haft hjälp av flera kanonbra tjejer, som har avlastat mig, framför allt på somrarna när vi har haft ridläger. Två gånger under den här tiden har jag tagit ledigt från ridningarna och fått två underbara barn, Alfred född 2003 och Selma född 2007.

Familjen Sporrstätter i Skogsgärde januari 2008

Tyvärr har det med åren på något konstigt sätt blivit längre och längre till Kungsbacka och det har blivit färre kontakter med "Djarfuriter", men som tur är har jag släkt på Klevisvik så att jag inte helt tappar kontakten och med "dagens teknik" krymper världen och jag har gärna koll på vad som händer i Djarfur på hemsidan och Facebook även om jag sällan har tid att åka på några aktiviteter.

Vi bygger vidare i Skogsgärde och om 15 år är det kanske Alfred och Selma som har tagit över verksamheten.....

Jag vill även passa på att tacka alla som har stöttat oss och hjälpt oss bygga upp Skogsgärde Islandshästar. Ett extra stort tack till dom som hjälpte till sommaren 2005 när Björn fick en hjärnblödning och nästan strök med.

Hubertus 2000 när pappa Lars-Erik vann rävén.